

„Podmanivý, skvělý, k dokonalosti
dotáhnutý román... Ukázka kvalitního
thrilleru.“ *The New York Times*

DCERA KRÁLE MOČÁLŮ

KAREN DIONNE

DCERA
KRÁLE MOČÁLŮ

Karen Dionne

DCERA
KRÁLE MOČÁLŮ

sloart

G. P. Putnam's Sons
Publishers Since 1838
An imprint of Penguin Random House LLC
375 Hudson Street
New York, New York 10014
Copyright © 2017 by K Dionne Enterprises L.L.C.

Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2017
Translation © Hana Březáková 2017

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Z anglického originálu
The Marsh King's Daughter vydaného v roce 2017
přeložila Hana Březáková
Editor Jan Pavel
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk Kasico, a. s., Bratislava

ISBN 978-80-7529-326-8
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovalt.cz

Rogerovi, za všechno

Plození potomků vede k našemu pádu;
při vzestupu další generace je ta předchozí
již za zenitem. Naši potomci se stávají našimi
nejnebezpečnějšími nepřáteli, na které
nejsme připraveni. Přežijí a převezmou
moc z našich zesláblých rukou.

– CARL GUSTAV JUNG

Ze svého hnízda vysoko na střeše vikinského hradu viděl čáp malé jezírko. Vedle rákosí a podél břehu tam ležel velký kmen padlé olše. Snesly se na něj tři labutě, mávaly křídly a rozhlížely se kolem sebe.

Jedna z nich odhodila peří a čáp v ní poznal princeznu z Egypta. Seděla tam a neměla na sobě nic než své dlouhé černé vlasy. Čáp zaslechl, jak říká druhým dvěma labutím, aby daly pozor na její peří, a pak se potopila. Zdálo se jí, že vidí pod vodou kvítek, a chtěla si ho utrhnout.

Její labutí družky přikývoly, popadly její peřový šat a vznesly se s ním do výše. „Jen se potop!“ zavolaly na ni. „Ale už nikdy nepoletíš v labutím peří, už nikdy nespatriš Egypt a navěky zůstaneš zde na blatech.“ Toto řekly a roztrhaly její peřový šat na tisíc kousků, až se peří vznášelo kolem jako sněhová vánice. Pak ty dvě zrádné princezny odlétly.

Princezna plakala a naříkala. Její slzy stékaly na olšový kmen, avšak ten ve skutečnosti nebyl olšovým kmenem, ale samotným králem močálů, který v bažinách žije a všem vládne. Kmen se otočil a už to nebyl padlý strom a jako paže se z něj natahovaly dlouhé slizké větve.

Nebohá dívka se strašlivě polekala a chtěla utéct. Rozběhla se po slizkém zeleném bahně, ale vzápětí se probořila a kmen se vrhl za ní. Z bahna vyběhly velké černé bubliny a po princezně tam nezbylo ani stopy.

– HANS CHRISTIAN ANDERSEN
Dcera krále močálů

HELENA

Kdybych vám řekla jméno své matky, hned byste věděli, o koho se jedná. Moje matka byla slavná, i když o to sama nikdy nestála. Rozhodně nešlo o druh slávy, po kterém by někdo toužil. Jaycee Dugardová, Amanda Berryová, Elizabeth Smartová – spíš někdo takový, ačkoli moje matka nebyla ani jednou z nich.

Jméno mé matky byste poznali, kdybych vám je řekla, a pak byste se podivili – jen kratičce, protože roky, kdy se lidé zajímali o moji matku, jsou dávno pryč, stejně jako ona sama. Kde je teď? A nenarodila se jí náhodou dcera, zatímco ji pohřešovali? Co se s tím děvčátkem stalo?

Mohla bych vám povědět, že mi bylo dvanáct a matce dvacet osm, když jsme unikly z rukou jejího únosce, že jsem ty roky strávila v něčem, co noviny popsaly jako položbořený statek obklopený močály uprostřed michiganského Horního poloostrova. Že jsem se naučila číst díky hromádce časopisů *National Geographic* z padesátých let a zažloutlému vydání sebraných básní od Roberta Frosty, ale nikdy jsem nechodila do školy, nikdy jsem nejezdila na kole, nevěděla jsem, co je to elektřina ani tekoucí voda. Že jedinými lidmi, se kterými jsem během těch dvanácti let mluvila, byli moje matka a otec. Že jsem vůbec netušila, že jsme v zajetí, a to až do té doby, než jsme se z něj dostaly.

Mohla bych vám říct, že moje matka zemřela před dvěma lety, a třebaže tisk o jejím úmrtí psal, asi vám to ušlo, protože zemřela během novinové smršťe mnohem důležitějších událostí. Můžu vám prozradit to, co v novinách nepsali: Nikdy se z těch roků v zajetí nevzpamatovala; nebyla to hezká, otevřená a výřečná hrdinka svého kuriózního příběhu, a nikdo nechtěl o plaché, skromné trosce mojí mámy

vydat knihu ani ji nevyfotili na obálku *Timesů*. Pozornost jí věnovaná se brzy scvrkla stejně, jako zvadnou listy maringoty, když přejdou mrazem.

Já vám ale matčino jméno neprozradím. Protože toto není její příběh, ale můj.

„Počkej tady,“ řeknu svojí tříleté holčičce. Nakloním se otevřeným oknem pick-upu dovnitř a zalovím mezi její dětskou sedačkou a dveřmi u sedadla pro spolujezdce po umělohmotné lahvičce s pítkem, ve které má vlašný pomerančový džus a kterou před chvílí vztekle zahodila. „Máma se za chvíli vrátí.“

Mari se po pohárku natáhne jako Pavlovovo štěně. Našpulí spodní ret a z očí jí vytrysknou slzy. Chápu to. Je unavená. Já taky.

„Mm-mm-mm,“ zabrouká Mari, když se odlepím od okna a odcházím. Prohne zádíčka a napne se proti pásu, jako by seděla ve svěrací kazajce.

„Hezky tady zůstaň, já se hned vrátím.“ Přimhouřím oči a pohrozím jí prstem, aby věděla, že to myslím vážně, pak přejdu k zadní části pick-upu. Zamávám klukovi, který skládá bedny na plošinu vedle vchodu pro odběr zboží u Markhamova koloniálu – myslím, že se jmenuje Jason – pak otevřu výklopné zadní dveře a popadnu první dvě z mých vlastních bedniček.

„Zdravím, paní Pelletierová!“ Jason mi zamávání oplátí dvakrát nadšeněji, než jsem to udělala já. Znovu zvednu ruku, abychom si byli kvit. Už dávno jsem skončila s pokusy přesvědčit ho, ať mi říká Helena.

Z pick-upu se ozve *bum-bum-bum*. Mari buší svou lahvičkou s džusem do hrany okénka. Hádám, že už je prázdná. V odpověď zabuším plochou dlaně do korby pick-upu – *bum-bum-bum* – a Mari sebou škube a otočí se dokola, jemné dětské vlásky jí zavíří kolem tvářičky jako kukuříčné vlasy. Obdařím ji svým nejlepším zamračením typu „nech toho, nebo uvidíš“ a pak si hodím kartonové bedýn-

ky na rameno. Stephen i já máme oba hnědé vlasy a oči, stejně jako naše pětiletá dcerka Iris, a tak se nad tímhle vzácným zlatým dítětem, které jsme přivedli na svět, celý rozplýval, dokud jsem mu neřekla, že moje máma byla blondýnka. To je všechno, co ví.

Markhamovi jsou posledním ze čtyř míst, kde jsem se dnes zastavila, a hlavním odběratelem mých džemů, tedy kromě objednávek, co vyřizuju přes internet. Turistům, kteří nakupují v Markhamově koloniálu, se zamlouvá představa, že moje produkty jsou zdejší. Řekli mi, že poměrně dost zákazníků si vždycky koupí několik sklenic, které si odvázejí domů jako dárky a suvenýry. Dávám přes víčka kolečka z kostičkované bavlny, která převazuju řeznickým provázkem a označuju je barevnými nálepkami podle obsahu: červenou na malinový džem, fialovou na bezinkový, modrou na borůvkový, zelenou na orobincovoborůvkový, žlutou na pampeliškový, růžovou na džem z planých jablek a střemchy a tak dále. Mně samotné připadají ta kostkovaná kolečka docela hloupá, ale zdá se, že lidem se to líbí. A je logické, že pokud se chci uživit v oblasti natolik postižené hospodářskou krizí, jakou je Horní poloostrov, musím dát lidem to, co chtějí.

Existuje spousta přírodních plodin a mnoho různých způsobů jejich zpracování, ale já se prozatím držím svých džemů. Každé podnikání musí na něčem stát. Mojí značkou je kresbička orobince, již dávám na každou sklenici. Jsem si docela jistá, že jsem jediný člověk, který přidává do borůvkového džemu mletý kořen orobince. Moc ho tam nedávám, jen špetičku, abych ospravedlnila slovo *orobincová* v názvu. Když jsem vyrůstala, byly mladé palice orobince mojí oblíbenou zeleninou. A vlastně jsou pořád. Každé jaro hodím na korbu pick-upu rybářské boty a proutěný koš a zamířím do mokřadu na jih od našeho domu. Stephen a holčičky by se toho nedotkly, ale jinak Stephenovi nevadí, když si je připravím jen pro sebe. Palice stačí pár minut povařit v osolené vodě a máte jednu z nejlepších zelenin široko daleko. Jsou sice trochu suché a moučnaté, tak si je dávám s máslem. Když jsem byla malá, něco jako máslo jsem samozřejmě neznala.

Borůvky sbírám ve vykácených oblastech na jih od našeho domu. Některé roky bývá jejich úroda lepší. Borůvky

potřebují hodně slunce. Indiáni měli ve zvyku vypalovat podrost, aby se zvýšila jejich úroda. Připouštím, že někdy mě to taky docela láká. Během borůvkové sezony nejsem jediný sběrač, který vyjede na planiny, a oblasti nejbližší starých dřevařských cest jsou vždycky vysbírané poměrně rychle. Mně ale nevadí sjet z vyježděné cesty, ještě nikdy jsem se neztratila. Jednou jsem se ocitla tak daleko uprostřed pustiny, že mě z výšky zpozorovala helikoptéra Ministerstva přírodních zdrojů a volali na mě amplionem. Teprve když jsem policisty přesvědčila, že vím, kde jsem a co dělám, nechali mě na pokoji.

„Hezky teplíčko, co?“ osloví mě Jason, když natáhne ruce a vezme mi z ramen první bedýnku.

V odpověď jen zamručím. Byly doby, kdy bych neměla ponětí, jak na takovou otázku odpovědět. Můj názor na počasí na něm nic nezmění, tak proč by mělo někoho zajímat, co si o něm myslím? Teď už vím, že odpovídat nemusím, že se jedná o příklad toho, čemu Stephen říká „tlachy“, jen aby řeč nestála, pouhé vyplnění ticha, jež nemá za cíl sdělovat něco důležitého či podstatného. Právě takhle spolu mluví lidé, kteří se navzájem moc dobře neznají. Stále si nejsem jistá, jestli je to lepší, než kdybychom mlčeli.

Jason se zasměje, jako by to byl ten nejlepší vtip, který za celý den slyšel, což je podle Stephena taky vhodná odpověď, i když jsem nic směšného neřekla. Jakmile jsem se dostala z močálů, měla jsem se sociálními zvyklostmi dost velké potíže. Když někoho potkáš, potřes si s ním rukou. Nešťourej se v nose. Zařaď se na konec fronty a počkej, až na tebe přijde řada. Když se chceš při vyučování na něco zeptat, zvedni ruku a pak počkej, dokud tě učitel nevyvolá, a teprve pak polož otázku. Nekrkej a nepšoukej v přítomnosti druhých. Když jsi u někoho na návštěvě a chce se ti na záchod, požádej o svolení. Potom si umyj ruce a spláchni po sobě. Ani bych nespočetala, kolikrát jsem měla pocit, že kromě mě všichni vědí, jak se co správně dělá. Ale stejně, kdo ta pravidla určuje? A proč se jimi musím řídit? A jaké ponesu následky, když se jimi řídit nebudu?

Nechám na plošině druhou bedničku a zamířím zpátky k autu pro třetí. Tři bedničky, každá po čtyřiařdvaceti sklenicích, celkem sedmdesát dva sklenic dodávaných každé dva

týdny během června, července a srpna. Můj zisk za každou bedničku je 59,88 dolarů, což znamená, že si během léta vydělám přes tisíc dolarů jen u Markhama. A to rozhodně není zlé.

A co se týče toho, že nechávám Mari během vykládání zboží samotnou v autě, vím, co by si o tom asi lidé pomysleli. Zvláště když ji tam nechávám samotnou s otevřenými okénky. Jenže já je zavřená nenechám. Zaparkovala jsem pod borovicí a ze zálivu vane mírný větřík, ale teplota se celý den drží těsně pod sedmadvaceti stupni a já vím, jak rychle se dokáže zavřené auto proměnit v pec.

Taky si uvědomuju, že kdyby někdo chtěl, mohl by snadno sáhnout otevřeným okénkem dovnitř a Mari popadnout. Já se ale už před léty rozhodla, že nebudu vychovávat svoje dcery ve strachu, že to, co se přihodilo mé matce, by se mohlo stát i jim.

Ještě jednu poznámku na toto téma a končím. Zaručuju vám, že pokud má někdo problém s tím, jak vychovávám svoje dcery, pak nikdy nežili na Horním poloostrově v Michiganu. To je všechno.

Jsem zpátky u pick-upu a Mari, mistryni úniků, nikde nevidím. Přistoupím k okénku na straně pro spolujezdce a nahlédnu dovnitř. Mari sedí na podlaze a přežvykuje celofánový obal od bonbonu, který našla pod sedadlem, jako by to byl kousek žvýkačky. Otevřu dveře, vylovím jí obal z pusy a strčím si ho do kapsy, pak si otrů prsty o džíny a zapnu ji do sedačky. Oknem vletí dovnitř motýl a usedne na ulepený kousek palubní desky. Mari plácne rukama a zasměje se. Usměju se na ni. Nejde tomu odolat. Mariin smích je tak milé, srdečné a přirozené řehtání, že mě nikdy neunaví ho poslouchat. Jako v těch videích, co dávají lidé na YouTube a kde jsou děti, které se neovladatelně smějí naprosto bezvýznamným věcem, jako například skákajícímu psovi nebo člověku trhajícímu na proužky papír – Mariin smích zní přesně tak. Mari je perlivá voda, zlatý sluneční svit, štěbetání kachniček nad hlavou.

Vyženu motýla a zařadím rychlost. Iris vysadí školní autobus u domu ve tři čtvrtě na pět. Když vyřizuju svoje dodávky, Stephen holčičky obvykle hlídá, jenže dnes se vrátí až pozdě v noci, protože jel ukázat novou sadu tisků s ma-

jáky majiteli galerie, který prodává jeho fotografie v Soo. Saul Ste. Marie, což se vyslovuje jako „Soo“, a ne „Salt“, jak to říkají lidé, kteří to nevědí, je druhé největší město na Horním poloostrově. Ale to nic moc neříká. Sesterské město na kanadské straně je mnohem větší. Místní na obou stranách řeky St. Mary River říkají svému městu „Soo“. Lidé z celého světa se přijíždějí podívat na sooské plavební komory, jimiž proplouvají obří nákladní lodě s železnou rudou. Je to velká turistická atrakce.

Poslední bedničku s různými džemy odvezu do dárkového obchodu Muzea achátů a historie Gitche Gumee, pak odjedu k jezeru a zaparkuju. Jakmile Mari uvidí vodu, začne mávat ručkama. „Vo-ďa, vo-ďa.“ Víím, že v jejím věku už by měla mluvit v celých větách. Už rok ji jednou měsíčně vozíme k odborníkovi na dětský vývoj v Marquette, ale zatím se nedostala dál než sem.

Celou další hodinu strávíme na pláži. Mari sedí vedle mě na teplém šterku, nepříjemné pocity z rostoucího zoubku zahání ožuzláváním kousku naplaveného dříví, který jsem jí opláchla ve vodě. Vzduch je horký a nehybný, jezero klidné a vlny jemně šplouchají jako voda ve vaně. Po chvíli si sundáme sandály a vzájemně po sobě cákáme, abychom se ochladily. Hořejší jezero je největší a nejhlubší z Velkých jezer a voda v něm se nikdy neohřeje. Ale kdo by to taky chtěl v den jako dnes?

Lehnu si na záda a podepřu se lokty. Oblázky jsou teplé. Dnes je takové horko, až se mi nechce věřit, že když jsme se Stephenem přivedli Iris a Mari na stejné místo před pár týdny, abychom mohli pozorovat meteorický roj Perseidy, museli jsme si vzít spacáky a bundy. Stephen to považoval za zbytečné, když jsem je cpala dozadu do cherokee, jenže samozřejmě neměl ponětí, jak se na pláži po západu slunce ochladí. Všichni čtyři jsme se tiskli k sobě uvnitř dvojitého spacího pytle, leželi jsme na zádech na písku a dívali se na nebe. Iris napočítala dvacet tři padajících hvězd a za každou si pomyslela jedno přání, třebaže Mari většinu představení prospala. Za pár týdnů si takhle chceme vyjet znovu, abychom se podívali na polární záři.

Posadím se a mrknu na hodinky. Stále je pro mě těžké být někde v přesný čas. Když je člověk vychováván v pří-

rodě, jako jsem byla já, příroda diktuje, co a kdy budete dělat. Nikdy jsme neměli hodiny. Nebyl k tomu důvod. Byli jsme na své životní prostředí uvyklí stejně jako ptáci, hmyz a zvířata, poháněly nás tytéž biologické rytmy. Moje vzpomínky se vážou k ročním obdobím. Nedokázala bych si vždycky vybavit, jak stará jsem byla, když došlo k té které události, ale vím, v jakou roční dobu se co stalo.

Teď už vím, že pro většinu lidí začíná kalendářní rok 1. ledna. Ale tam v močálech nebylo nic, co by odlišilo leden od prosince nebo února či března – náš rok začínal na jaře. V den, kdy poprvé rozkvetly blatouchy. Blatouchy bahenní jsou objemné keřovité rostliny o průměru přes půl metru, každá pokrytá stovkami dvoucentimetrových jasně žlutých květů. Na jaře rozkvétají i jiné rostliny, jako iris neboli kosatec strakatý, a nakvétají hlavičky travin, ale bahenních blatouchů je tolik, že se tomu nádhernému žlutému koberci nic nevyrovná. Otec si každý rok natáhl rybářské holínky, vydal se do močálů a jeden trs vykopál. Položil ho do staré pozinkované vany do poloviny naplněné vodou a tu umístil na naši zadní verandu, kde to pak zářilo, jako by nám přinesl domů slunce.

Vždycky jsem si říkala, že bych se chtěla jmenovat Blatouch, Marigold. Jenže si musím vystačit s Helenou, a to ještě musím často vysvětlovat, že se to vyslovuje „He-lej-na“. Tak jako u spousty věcí rozhodl o mém jménu otec.

Obloha na sebe bere barvu pozdního odpoledne, což je znamením, že je čas k odchodu. Zkontroluju čas a ke své hrůze zjistím, že se moje vnitřní hodiny poněkud rozcházejí s hodinkami na mém zápěstí. Mari křičí, když ji zapínám do sedačky. Ne že bych s ní necítila. I já bych ráda zůstala déle. Spěšně se posadím za volant a otočím klíčkem. Hodiny na palubní desce ukazují 4:37. Možná to stihnu. Jen tak tak.

Vyjedu z parkoviště a tak rychle, jak se jen odvažuju, zamířím po M-77 na jih. V téhle oblasti moc policejních aut není, ale policisté, kteří hlídají na této trase, toho nemají kromě pokutování příliš rychle jedoucích řidičů zrovna moc na práci. Uvědomuju si ironii své situace. Jedu moc rychle, protože mám zpoždění. Když mě zastaví za to, že jedu moc rychle, zpozdím se ještě víc.

Zatímco řídím, popadne Mari šílený záchvat vzteku. Kope nožičkami, sandálky létají po celém autě, lahvička s pítkem se odrazí od čelního skla a z nosu jí teče nudle. Slečna Marigold Pelletierová rozhodně není zrovna spokojený cestující. V tu chvíli nejsem ani já.

Naladím rádio na veřejnou rozhlasovou stanici, která vysílá ze Severomichiganské univerzity v Marquette. Doufám, že ji hudba rozptýlí – anebo uspí. Klasiku nemám zrovna v oblíbě, ale je to jediná stanice, která je tu dobře slyšet.

Místo toho zachytím útržky hlášení: „... uprchlý vězeň... únosce... Marquette...“

„Buď zticha!“ vykřiknu a zesílím hlasitost.

„Do Seneyenské přírodní rezervace... ozbrojený a nebezpečný... nepřibližujte se k němu.“ Zpočátku je to všechno, co se mi daří zachytit.

Musím to slyšet celé. Rezervace se nachází necelých padesát kilometrů od našeho domu. „Nech toho, Mari!“

Mari zamrká a ztichne. Hlášení zaznívá znovu:

„Opakujeme hlášení státní policie, že z věznice s maximální ostrahou v Marquette v Michiganu uprchl vězeň odsouzený na doživotí bez možnosti propuštění za únos dítěte, znásilnění a vraždu. Vězeň údajně zabil během převozu dva strážné a uprchl do Seneyenské přírodní rezervace jižně od M-28. Posлуhači by měli vzít v úvahu, že vězeň je ozbrojený a nebezpečný. NEPŘIBLIŽUJTE SE k němu. Opakují, NEPŘIBLIŽUJTE SE k němu. Pokud si všimnete čehokoliv podezřelého, okamžitě uvědomte policii. Vězeň Jacob Holbrook byl usvědčen z únosu mladé dívky, kterou pak držel v zajetí dvanáct let, v notoricky známém případě, jemuž se dostalo celostátní pozornosti...“

Srdce se mi zastaví. Nevidím. Nemohu dýchat. Neslyším nic kromě krve hučící mi v uších. Zpomalím a opatrně zajedu ke krajnici. Třesoucí se rukou vypnu rádio.

Jacob Holbrook uprchl z vězení. Král močálů. Můj otec.

A já jsem ta, kdo ho do vězení dostal.